

O imagine biblică a păcatului

illbehonest.com/romana

Charles Leiter

Biblia vorbește foarte mult despre păcat. Dacă vrem să înțelegem corect care este natura adevărată a păcatului, trebuie să lășăm lumina revelației biblice să ne lumineze mințile întunecate și să ne înmoaie inimile împietrite. Conform Bibliei, păcatul este:

Absolut universal

Păcatul este absolut universal în rasa umană. „Noi rătăceam cu *toții* ca niște oi, *fiecare* își vedea de *drumul lui*” (Isaia 53:6). „Nu este *nici* un om neprihănit, nici *unul* măcar. Nu este *nici unul* care să aibă pricepere. Nu este *nici unul* care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. *Toți* s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este *nici unul* care să facă binele, *nici unul* măcar” (Romani 3:10-12). S-ar putea să nu ne fi întâlnit niciodată, dar putem fi siguri de un lucru, chiar înainte de a ne cunoaște – amândoi suntem păcătoși. Fiecare bărbat, femeie sau copil de pe fața pământului, indiferent de vârstă, este păcătos. Chiar și copiii mici, dacă li se îngăduie să facă ceea ce vor, sunt capabili de acte de o cruzime îngrozitoare față de animale sau față de alți copii.

Rasa și naționalitatea nu ne oferă imunitate față de păcat. Țările cu un nivel cultural ridicat sunt la fel de capabile să comită genocid ca și cele barbare. Camerele de gazare ale celor „civilizați” sunt doar forme sofisticate ale cuțitelor făurite de „societățile necivilizate”. Nu există nici „sălbatici nobili” și nici „păgâni fericiți”. Un misionar a spus odată, „Am mers în câmpul de misiune să împiedic un Dumnezeu rău de la a trimite în iad oameni buni. Când am ajuns acolo, am descoperit că ei erau monștrii ai nelegiurii.” Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nu este dacă oamenii au avut șansa „să-L accepte pe Isus”. Întrebarea este dacă au avut ocazia să maltrateze misionari și să respingă mesajul – căci fără lucrarea specială a Duhului Sfânt, o vor face cu siguranță (Matei 22:1-6).

Păcatul este universal în rasa umană.

Atotcuprinzător

Păcatul nu este numai universal, ci și atotcuprinzător. Fiecare aspect al personalității și existenței umane este afectat de păcat:

Mintea este orbită: „A căror *minte necredincioasă a orbit-o* Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă...” (2 Corinteni 4:4).

Voința este coruptă și neputincioasă: „Răutatea omului era mare pe pământ, și *toate întocmirile* gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (Geneza 6:5) „Și *nu vreți* să veniți la Mine, ca să aveți viața.” (Ioan 5:40) „Nimeni nu *poate* veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis.” (Ioan 6:44)

Sentimentele sunt răvășite, tulburate și pervertite. Unele inimi mочnesc de ură și mânie constantă, altele sunt chinuite zi și noapte de temeri fără motiv. Mulți oameni sunt amuzați de lucruri care ar trebui să-i facă să plângă, în timp ce alții izbucnesc în lacrimi fără nici un motiv evident. Efectul direct sau indirect al păcatului asupra personalității umane este atât de profund și atotcuprinzător!

Irațional

Păcatul este irațional. Mulți și-au vândut dreptul de întâi născut pentru o farfurie de mâncare (Evrei 12:16), multe căsnicii și familii s-au destrămat în urma unei nopți de plăcere nelegiuită. Pentru senzațiile trecătoare oferite de droguri, cele mai importante funcții ale creierului sunt gradual distruse pentru totdeauna. Ar fi suficient să reflectăm un moment asupra păcatelor din trecutul nostru, pentru a ne da seama că niciunul din ele nu a avut logică. Așa a fost și nebunia acțiunilor fiului risipitor, astfel încât pocăința lui a presupus literalmente „venirea în fire” a acestuia (Luca 15:17). *Nu există nici un păcat înțelept!*

Înșelător

Păcatul este înșelător. Biblia spune că putem fi „împietriți prin *înșelăciunea păcatului*” (Evrei 3:13). Bineînțeles că victima nici nu știe că este înșelată. Chiar în momentul în care omul consideră că este „bogat, și nu duce lipsă de nimic”, în realitate el este „țicălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3:17). El „se fălește că este înțelept”, dar de fapt este un „nebun” (Romani 1:22).

Împietrește

Unul din lucrurile cele mai de temut în ceea ce privește păcatul este puterea lui de a-l împietri pe cel ce-l practică (Evrei 3:13). Cu cât omul se adâncește mai mult în păcat, cu atât mai puțin îl deranjează. Conform Bibliei, chiar conștiința omului devine „însemnată cu fierul roșu” (1 Timotei 4:2). Păcătosul descoperă că el însuși comite acum păcate pe care odată le disprețuia, iar păcatele pe care le disprețuiește acum, le va comite în viitor. Ar trebui să ne șocheze gândul că Adolf Hitler a fost odată un băiețel care se juca cu jucării la fel ca ceilalți băieți. Omul cunoaște începutul păcatului, dar nici un om nu a cunoscut vreodată care este sfârșitul acestuia.

Înrobește

Păcatul îi înrobește pe cei care-l practică. „Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (Ioan 8:34). Nimeni nu se poate elibera și nu poate scăpa de robia păcatului. Păcatul domnește peste păcătos și-l stăpânește ca un tiran, până când îl doboară în prăpastia nimicirii și a morții (Romani 5:21). Dacă tu nu ești creștin, ai un lanț în jurul gâtului tău, mult mai puternic decât orice lanț fizic. S-ar putea să fii în stare să renunți la un păcat, dar altul îi va lua imediat locul – cel mai adesea păcatul mândriei sau păcatul neprihănirii proprii, închipuindu-ți că ai reușit să te schimbi singur. Păcatul înrobește!

Înjosește

Păcatul afundă pe cei mai nobili și mai distinși oameni în mocirla degradării și rușinii. Tânărul care odată purta un costum scump și stătea pe un scaun de piele într-un birou, acum este nebărbierit și zace în propria-i vomă din cauza păcatului. Tânăra care era odată curată, frumoasă și inocentă este acum o femeie ieftină, senzuală și murdară, tot din cauza păcatului. Bărbați și femei creați după chipul lui Dumnezeu, creați să viseze vise nemuritoare, să gândească gândurile nemuririi, sunt reduși de păcat la niște ființe care se aseamănă cu porcii care caută mâncare în grămada de bălegar. Păcatul a transformat îngeri în demoni (Matei 25:41) și transformă oameni în „dobitoace fără minte” (2 Petru 2:12; Iuda 1:10). Păcatul înjosește!

Spurcă

Păcatul spurcă (Marcu 7:20-23). Păcatul nu este un joc, nu este „drăguț” și nu este distractiv. Păcatul este *extrem de ticălos și pervers*; este „din cale afară de păcătos” (Romani 7:13). *Toate păcatele sunt amăgitoare, urâte și ticăloase*. Ar trebui să fim șocați de cât de răi sunt oamenii și cât de insensibili am devenit noi față de răutatea care ne înconjoară. Ne-am obișnuit cu ea! Primul copil care s-a născut pe pământ și-a ucis propriul frate (Geneza 4:8). De atunci încoace, istoria omenirii a devenit un lanț lung de războaie, poftă trupească, ură, tortură, viol, perversiuni, abuz și brutalitate. Este o binecuvântare că nu știm în detaliu toate păcatele comise chiar azi-noapte în orașul nostru. O astfel de cunoaștere ar fi prea murdară pentru a fi suportată.

Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că starea actuală a lumii nu este așa cum este din cauza câtorva oameni răi ca Hitler. Lumea este în starea de față din cauză că este plină de oameni ca noi înșine. În lăuntru nostru sălășluiește o *răutate profundă*. Câteodată Dumnezeu folosește lucruri aparent „mărunte” pentru a ne arăta răutatea care sălășluiește în noi. Ceea ce i-a revelat lui Augustin stricăciunea propriei inimi, nu a fost atât de mult viața imorală pe care o trăise, cât faptul că în tinerețea lui a furat niște pere de la un vecin – nu de foame, ci pur și simplu pentru distracție. Păcatul comis doar de dragul de a face rău, fără motiv și fără vreun beneficiu, izvorăște din inimile tuturor oamenilor și ne spurcă pe toți.

Fragment din cartea: [Justificare și Regenerare](#)

<http://illbehonest.com/romana/o-imagine-biblica-pacatului>